

Surdo-muții nu sunt oameni imposibil de educat. Dacă la eforturile lor energice de aș recăpăta auzul și vorbirea, au concursul binevoitor al celorlalți, atunci ei devin cei mai buni și folositori oameni ai societății Ajutați-i dar ce faceți cel mai mare act de civilizație.

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director : V. DIMITRIU-LEORDA || Redacția și Ad-ția : Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Mai multă atenție la sate

Starea catastrofală în care se sbate omenirea din epoca noastră post-belică, nu mai sfârșește cu cererea soluțiilor urgente de salvare. Încearcă conducătorii statelor fel de fel de reforme pentru asanarea rețelilor și normalizarea vieții economice, dar toate încercările lor dau greș. Cât despre poporul român, care ne privește pe noi acei ce suntem de sânge românesc, nu mai vorbim. Vedem sbătându-se pe toți oamenii politici, propunând atâtea reforme pentru lecuirea bolii de care suferim, dar nimeni nu cutează să le și aplice. În chipul acesta, cei ce ne conduc se bătălesc numai în teorii inutile de ordin politic intern și extern și neglijează pe zi ce trece tot mai mult soarta țăranilor noștri de la sate.

Căci drept vorbind, toată atenția trebuie îndreptată în viitor numai la sate, fiindcă numai prin populația dela sate, azi ne mai putem dovedi că suntem români. Cât privește orașele, acestea s'au înstrăinat până într'atât, încât pe unele nici nu le mai putem recunoaște ca sunt orașe românești.

Chiar în Capitala țării s'au pripășit atâtea străini, cari au acaparât atâtea funcțiuni, încât această prezintă un mare pericol, care trebuie să ne facă să gândim serios cum să contraparam cu elementul românesc și să facem să predominie cetățenii români, ca să putem asigura în viitor existența statului.

Deaceea cerem conducătorilor noștri să mai lase la o parte problemele politice externe și interne, care nu pretind atât de mare interes imediat și să scoboare la sate, să se preocupe de situația țăranilor, căci aceștia sunt lăsați în completă părăsire.

Cei ce stau sus și conduc țara fără să ia contact cu viața țăranilor, nu cunosc tendințele acestora.

Țăranul dela sat atât cât este neglijat, lucrea-

ză, fiind un spirit activ, dar nimic nu face bun neîndrumat, și mereu găsește să descopere și inventeze numai rele.

Iacă de pildă, în majoritatea satelor oțtene, unde putem spune că există românismul cel mai compact, bântue de câțiva timp ticăloasa boală a rachiiului de mămăligă, care face ravagii cumplite. E drept că pentru combaterea acestei maladii, cu greu se poate face un control sever, fiindcă fiecare țăran a învățat să-și facă noaptea în casă, transformând o căldare de aramă în cazan, dar ne revoltă faptul când vedem din partea organelor Ministerului de finanțe o neglijență sfidătoare, de câte ori e vorba să se facă un control riguros în această privință. Avem azi atașată pe lângă acest ministru, garda financiară, care are, din câte știm, însărcinarea specifică a monopolului alcoolului. Observăm că aceasta nu se ocupă îndeajuns de controlul alcoolului făcut din mămăligă.

Cerem acestora să-și facă datoria cât mai în conștiință, iar Ministerului de instrucție, cu armația de învățători și preoți, dela sate, să pornească o adevărată ofensivă împotriva acestui rău explicând țăranilor blestemul ce se abate peste capetele acelor ce urmează a-și mai otrăvi trupul cu rachiiul de mămăligă.

C. PRETORIAN

Glume

Care din trei minte mai mult?

Trei surdo-muți ședea odată de vorbă.

— „Dragi prieteni ! Ast'noapte, pe când dormeam m'am destreptat la cântecul asurzitor al unui porci.”

— „Dar eu, răspunse altul. Pe când ședeam întins pe canapea și-mi sorbeam în liniște cafeaua, ascultând la radio, am auzit deodată un oftat adânc al spiteritei.”

— „Asta n'ar fi nimic, zise al treilea. Să vedeți ce mi s'a întâmplat mie. Pe când stam la masă, numai că aud deodată un tunet puternic ca de trăsnet. Ce se întâmplase ? Plesnise un tanțar, care se nranise cu sângele unui cal din grajd.”

Monumentul „Infrățirea Națională“

Terminat încă din Noembrie 1928 din inițiativa Soc. Cultul Eroilor, secția Bacău, în frunte cu d. Mihai Văgău-nescu, mare mutilat, invalid de război, prof. Leonida Dumitrescu, pe atunci prefect ca și acum și regretatul col. Cacip.

Așezat pe tranșeele din vecinătatea fostei frontiere Ghimeș-Palanca (jud. Bacău)

a fost început de unguri în 1918, înainte de pacea dela București și rămânând nerminat la retragerea ungu-rilor, la o a doua mibilizare (Oct. 1918) a fost transformat în stilul românesc de sculptorul Dimitriu Leorda, precum se vede, iar leul frângând tunuri care trebuia urcat pe socul construit de ei, a fost lăsat jos, adăogându-i-

se: „Prin voința lui Dumnezeu și forța armatei, în cauza dreptății rămas-am valahi precum ne-am născut în fagețiul vecin și data de „11 Noembrie 1918“.

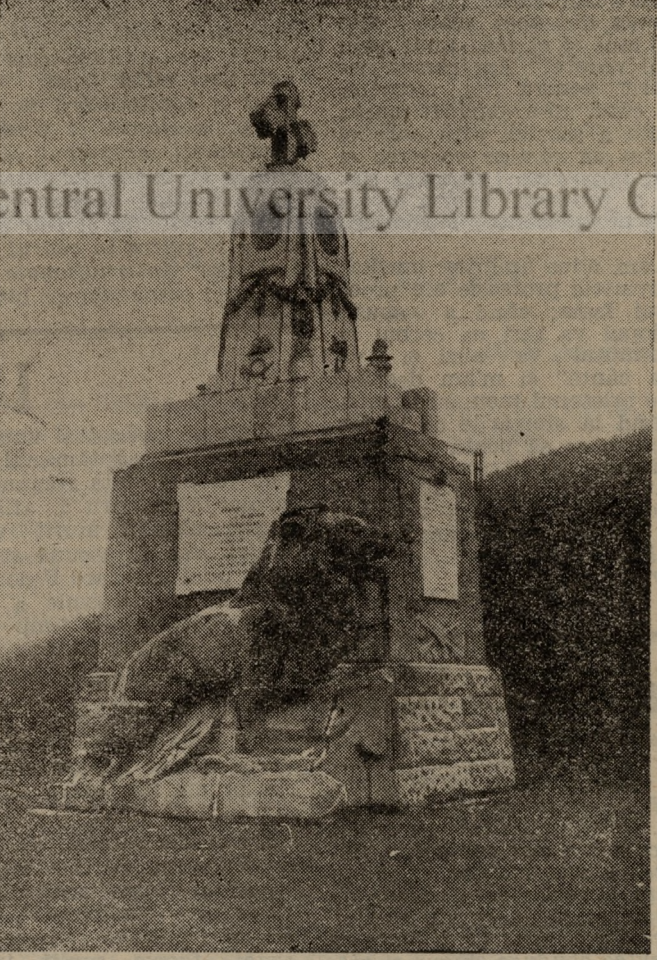
Pe cele patru laturi ale grandiosului monument s'au adăogat în granit efigiile istorice: Traian, Decebal, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazu, Alex. I. Cuza, Regele Carol I și Regele Ferdinand I, cu diferite date din trecutul neamului românesc întregit.

Monumentul înalt de aproape zece metri, are în vârf ordinul Mihai Viteazu și predomină întreaga vale a Troțului.

Inaugurarea trebuia să aibe loc la 11 Noembrie 1928 însă din neglijența autorităților și din diferite alte cauze, nu s'a inaugurat până în prezent.

În vecinătate se află monumentul cunoscutului erou locot. Emil Reboreanu (Ardelean) spânzurat de unguri, precum și satul Ciugheș (Palanca) pe teritoriul căruia 5-6 țărani români au fost omorâți de trupele ungare la invazia din Oct. 1916 pentru că n'au voit să servească drept călăuză contra fraților lor români, identitatea lor e stabilită.

Astăzi când avem iarăși în fruntea județului Bacău pe d. Leonida Dumitrescu, se speră ca inaugurarea acestui monument va avea loc în Mai 1935 în prezența M. S. Regelui Carol II și a guvernului, odată cu celelalte două monumente ale marilor voievozi Ștefan cel Mare și Mihai Viteazu, ridicate anul acesta în piața Catedralei Sf. Nicolae din orașul Bacău.

Central University Library Cluj

Istoricul Școalei Surdo-muților

Pentru oricine socotim interesant să cunoască viața surdo-muților. Acești desmoștenți ai naturii, care vin pe pământ cu defecte anevoc reparabile, sunt în situația critică a duce lupta dublă pentru asigurarea existenței. Ei trebuie să înfrunte întâi, ca orice om de rând, toate obstacolele ce le rezervă viața și apoi să depună un efort supra-omenesc pentru ca să câștige ceea ce natura a refuzat să le dea.

Pentru munca dintâi, fiind de domeniul general, aceasta nu prezintă curiozitate, deoarece ea este condiționată de împrejurări. Dar cât privește cea de-a doua, care este specifică numai surdo-muților, aceasta prezintă un deosebit interes. Cine nu se întreabă, cum poate ajunge un surdo-mut prin școală să vorbească și să auză cu ochii ? Apoi, privind această chestiune din punctul de vedere moral. Este necesar să cunoaștem cât mai mulți viața acestora, căci numai cunoscând greutățile lor, mult mai mari decât ale celor normali, vom

deveni mai umanitari și vom privi mai cu atenție la ridicarea surdo-muților în rândurile celorlalți.

Deaceea mi-am propus să mă ocup de istoricul școlii acestora, care prezintă un interesant studiu psihologic și pedagogic.

Evident, școala surdo-muților a apărut târziu, cu mult în urma școlii generale (a copiilor normali), după ce aceasta luase deja calea dezvoltării. Cauza acestei întârzieri s'a datorit prejudiciilor lumii antice, care după credința de atunci, surdo-muții erau scotiți un fel de blestem al idolilor adus familiilor ce dădeau naștere la copii surdo-muți. Din această cauză, pentru ca să scape de ei, îi omorau. Astfel vedem cum Spartani îi aruncau după muntele Taiget, Romanii îi înecau în Tibru. Grecii îi omorau și ei fără niciun sentiment de milă.

Dacă unora dintre părinții le era milă să-i omoare, și acestea erau cazuri rare, ei îi ascundeau și-i izolau de societate.

te, crescându-i închiși departe de a fi văzuți de lume, unde deveneau sălbatoci, adevărați monștri. Era credința tuturor, că acela care crește copii surdo-muți este desonorat de societate și se simțea rusinat față de toți. Chiar Cresus, regele Lidiei, care a avut doi fi, dintre care cel mare surdo-mut, într'o zi l-a renegat pe acesta, spunându-i celui mic că numai el este fiul său, pe fratele lui nu-l poate recunoaște de fiu.

Dar prejudiciile acestea nu circulau numai în mulțimea profană, clasa de jos, ci ele se observă mai accentuat în clasa oamenilor culti. Scriitorii antici au avut o profundă ostilitate împotriva surdo-muților. Știința pătrunsese în acele timpuri atât de puțin în domeniul cunoașterii psihologice și fiziologice surdo-muților, încât chiar Aritotel, cel mai mare om al culturii antice, a susținut cu insistență absurditatea că surzii din naștere sunt și muți și dacă se poate să reca-

Continuare în pag. 2-a

